

V. stopnje, leta 1965 red za zasluge za narod I. stopnje z zlato zvezdo; leta 1970 je za svoje življenjsko delo prejel Kidričevo nagrado.

Profesor Rant je bil že od mladih nog navdušen ljubitelj narave in lovec. Nad vse rad je zahajal v Godeške Dobrave in v druge dele Sorškega polja, pa v Loške hribe, z lovci tudi v druga lovišča. Užival je lepote gozdov in opazoval življenje divjadi in lovskih psov. V poljudnih člankih je opisoval lovska spoznanja, obdeloval vprašanja o zobovju, rogovju, razplodu in obolenjih divjadi. Bil je predsednik Društva ljubiteljev psov ptičarjev in predsednik nadzornega odbora republiške lovske zveze Slovenije. Lovska zveza, Kinološko združenje in Društvo ljubiteljev ptičarjev so ga odlikovali z najvišjimi priznanji. Ko je pred več leti Kmetijsko gospodarstvo v Skofji Loki nameravalo posekati velik del gozdov na Sorškem polju vzhodno od Trate in uporabiti pridobljeno površino za obdelovanje, je profesor Rant prvi nastopil proti tej nameri in pokazal njeno zgrešenost. Sedanjost je že potrdila njegove trditve in mu dala prav. Zadnji mesec pred smrtjo, ko je kot zdravnik vedel, da se mu bliža konec, se je šel poslovit od ljubljenega Sorškega polja, Godešča in Loke.

Jože Rant je bil osebnost široke kulture. Kljub tolikšni zaposlitvi v svoji stroki je kritično spremljal dogajanja v Sloveniji in v svetu. Posebno se je zanimal za napredek domačih krajev. Bil je lokalni patriot v dobrem pomenu besede. Samo on je vedel, kolikim rojakom je pomagal na ta ali oni način. Ko smo pred vojno osnovali Muzejsko društvo, je bil takoj zraven. Društvo še ni dodobra začelo z delom, ko je Jože Rant že prišel z idejo, naj bi izkopali keltske gomile v Dobravah, ki jih je kot Godešan in lovec dobro poznal. Poskrbel je za dovoljenje lastnika tistega gozda in prevzel vse stroške z izkopavanjem. Društvo ga je zato imenovalo za ustanovnega člana. Vsa leta je prihajal na občne zборе in razne muzejske prireditve. Ko je na Kočevskem ustrelil medveda, ga je poklonil Loškemu muzeju, da zdaj stoji v zbirki živali in povečuje njeno zanimivost. Leta 1968 je ob bližajoči se 50-letnici judenburškega upora opozoril Ločane na voditelja tega upora Antona Hafnerja z Godešča, da so mu odkrili spominsko ploščo na rojstni hiši. V zadnjem času boleznj je večkrat izrazil željo, da bi še učakal tisočletnico Loke. Profesor Rant je sodeloval tudi pri Loških razgledih, v 12. in 13. letniku je temeljito opisal divjad in lovstvo na loškem ozemlju.

Kako velik znanstveni in kulturni delavec je bil dr. Rant, se je prepričevalno izkazalo ob njegovem pogrebu, ko so se številni govorniki iz raznih delov države in tujine poslavljali od njega. Tudi Ločani so se v velikem številu udeležili tega prezgodnjega slovesa. S ponosom se bomo vedno spominjali velikega rojaka.

France Planina

Viri:

Univerza v Ljubljani, Biografije in bibliografije univerzitetnih učiteljev in sodelavcev, Ljubljana, 1957 in 1969. — Dr. France Celešnik: Prof. dr. Jože Rant, Delo 27. 6. 1972.

† PRIMARIJ DR. JOŽE HAFNER

V bližini domače hiše in na svoj rojstni dan, ko je prišel, da pospremi na zadnji poti sorodnico Vero Hafner, je nenadoma omahnil v smrt. Prenehalo je biti srce poštenega človeka, zdravnika in prijatelja.

Rodil se je dne 22. februarja 1907 v stari loški družini Hafnerjev. Gimnazijo je obiskoval v Kranju, kjer je leta 1925 tudi maturiral. Medicino je študiral v Gradcu in leta 1932 promoviral. Po vojaški obveznosti se je specializiral na kirurški oddelku ljubljanske bolnišnice. Kot zdravnik je nastopil službo leta 1939 v takratni bolnišnici bratovske skladnice na Jesenicah. Tudi med okupacijo je bil zdravnik na Jesenicah in sodeloval pri narodnoosvobodilni vojni. Ker je zdravil ranjene borce, so ga Nemci zaprli v begunjske zapore. Pozneje so ga poslali na prisilno delo na Dunaj, od koder pa je pobegnil domov v Skofjo Loko, kjer je dočakal konec vojne.

Takoj po osvoboditvi se je zopet vrnil na Jesenice in nastopil službo kot zdravnik v ambulanti. Leta 1948 je bil imenovan za direktorja splošne bolnišnice Jesenice. To dolžnost je opravljal vse do svoje smrti polnih 24 let. Kot vodilni kirurg je organiziral kirurško službo na Gorenjskem ter se ves čas zavzemal za napredek zdravstvene službe.

Kot prijatelj je bil pošten, odkrit in požrtvovalen. Bil je demokrat in socialist. Njegova velika ljubezen so bile gore, kamor je zahajal že v zgodnji mladosti in vse dotlej, dokler sta mu to dopuščala čas in zdravje.

Kot zdravnik je bil ves predan svojemu poklicu, neumoren delavec, pripravljen pomagati vsak čas in vsako uro, velikokrat tudi prek svojih moči. Bral sem polemiko o preobremenjenosti zdravniškega osebja v bolnišnici na Jesenicah. V članku so cmenjali tudi njega, da je izvršil v enem letu prek 2700 operacij. Komentar je tudi za laika odveč.

Zaradi svoje humanosti, plemenitosti, poštenosti in odločnosti si je pridobil zaupanje vseh pacientov. Posebno so bili nanj navezani Ločani in okoličani Loke. Dostikrat sem slišal, ko so ljudje morali v bolnišnico: »Kam pa boš šel ali šla?« »Kam? — Na Jesenice, gor je Pepetov dohtar, k'se za vsac'ga pobriga!«

Za vso njegovo požrtvovalnost mu je ljudstvo dalo priznanje na njegovi zadnji poti. Tako številnega spremstva je v Loki le malokdo deležen. Ko sem se vračal s te žalostne poti, me je ogovorila stara gospa, ki po rodu ni Ločanka, pa je dobro poznala dr. Hafnerja. Izmenjala sva nekaj besed o njem. Poslovila se je rekoč: »Ločani ste izgubili očeta!« Res se ga bomo spominjali kot očeta, dobrotnika in prijatelja. Zdaj počiva v svojem ljubljennem rojstnem kraju. Spomin nanj bo dolgo živ med nami.

Slava njegovemu spominu!

Francè Zebre

PLANINCU DR. JOŽETU HAFNERJU V SPOMIN

Ravno smo se pripravljali na to, da mu ob 65. rojstnem dnevu voščimo zdravja in sreče, ko nas je nemilo udarila novica, da je prenehalo biti njegovo dobro in plemenito srce.

Že pred več kot 50 leti smo se kot rosni dijaki kranjske klasične gimnazije srečali in se podali na dolgo, mnogo veselja ter radosti polno planinsko pot. Leta 1920 smo bili prvič na Triglavu. Od takrat smo vsako leto skupaj prehodili in preplezali vse Julijske in Kamniške Alpe, Karavanke in druge slovenske gore. Srečevali smo